

„Nech už nelipnem na ničom tu dolu.“

Pros Otca, Syna a Ducha
Svätého a svoju nebeskú Matku,
aby ti umožnili spoznať sa a
zaplakať nad tým množstvom
nečistých vecí, čo tebou prešli a
zanechali za sebou takú veľkú
stopu... – A bez zatvárania očí
pred svojou úbohosťou mu
povedz: Ježišu, daj mi lásku,
ktorá bude ako očisťujúci oheň,
kde moje úbohé telo, moje
úbohé srdce a moja úbohá duša
zhoria a očistia sa od všetkých
pozemských bied... A keď už
budem vyprázdnený od seba
samého, naplň ma sebou:...

nech ma už navždy drží iba
Láska. (Vyhňa,41)

2. marec

Pán nás počúva, aby zasiahol a aby
vstúpil do nášho života, aby nás
oslobodil od zla a naplnil dobrom.

Eripiam eum et glorificabo eum,
zachránim ho i oslávim, hovorí Pán o
človekovi. Máme teda nádej na slávu
a – ako už veľakrát predtým – stojíme
na začiatku onej vnútornej cesty,
ktorou je duchovný život. Nádej na
oslávenie upevňuje našu vieru a
roznecuje našu lásku. Tri božské
cnosti, ktoré nás pripodobňujú
nášmu Bohu Otcovi, sa začínajú
rozvíjať.

Nie je možné zostať stáť na jednom
mieste. Je potrebné postupovať ďalej
k cieľu, ktorý nám vytyčoval svätý
Pavol: *“Už nežijem ja, ale vo mne žije*

Kristus.” Ambícia je vysoká a veľmi vznešená: stotožnenie sa s Kristom, svätosť. Niet však inej cesty, ak túžime žiť v súlade s Božím životom, ktorý Pán zasial do našich duší pri krste. Napredovanie je rastom v svätosti; ústup a zaostávanie zasa uzavretím sa normálnemu rozvoju kresťanského života. Pretože oheň lásky k Bohu treba stále živiť, aby každým dňom rástol a hlbšie sa zmocňoval duše; a oheň sa udrží len vtedy, ak sa naň stále prikladá. A preto, ak nemôže rásť, vyhasína. (Ísť s Kristom, 57-58)
